

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 9. november 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-483/17	Tarola Sagen vedrører: Hvis en statsborger i en anden EU-medlemsstat efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i tolv måneder ankommer til værtsmedlemsstaten og har arbejde (undtagen ifølge en tidsbegrænset ansættelseskontrakt) i en periode på to uger, hvorefter han bliver uforkyndt arbejdsløs, bevarer denne borger da sin status som arbejdstager i yderligere mindst seks måneder med henblik på anvendelsen af artikel 7, stk. 3, litra c), og artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF, således at han har ret til at modtage sociale ydelser eller social sikring på samme grundlag som statsborgere bosiddende i værtsmedlemsstaten?	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	15.11.18
C-592/17	Baby Dan (forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører for det første fortolkningen af den kombinerede nomenklatur (herefter "KN"), som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som successivt ændret ved Kommissionens forordninger (EF) og for det andet gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 9112009 af 26. januar 2009 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse skruer m.v. med oprindelse i Folkerepublikken Kina: EU-Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål: Skal spindlere med de konkrete karakteristika anses som en del af børnesikkerhedsgitteret? Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, således at spindlerne skal anses som en del af børnesikkerhedsgitteret, skal spind-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	Dom	15.11.18

	<p>lerne da henføres til KN position 9403 90 10 eller KN position 7326 og 4421? Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, således at spindlerne ikke skal anses som en del af børnesikkerhedsgitteret, skal spindlerne da henføres til KN position 7318 15 90 eller KN position 7318 19 OO? Hvis spindlere med de konkrete karakteristika skal henføres til KN position 7318 15 90, anmodes EU-Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål: Er forordning 911/2009 af 26. januar 2009, hvorved der indføres endelig antidumpingtold på importen af visse skruer fra Kina, ugyldig som følge af, at Kommissionen og Rådet - ifølge WTO's Appellate Body - baserede sig på en proces, der knyttede definitionen af EU erhvervsgrenen til EU producenteres villighed til at indgå i stikprøve og til at blive kontrolleret, resulterende i en selv-selekteringsproces i industrien, som indebar en materiel risiko for forvrængning af undersøgelsen og resultatet.</p>			
C-347/17	<p>A e. a</p> <p>1) Skal bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 5 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004), fortolkes således, at en fjerkræslagtekrop efter udtagning og rengøring ikke må indeholde nogen form for synlig kontaminering? 2) Omfatter bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 5 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004) kontamineringer med fækalier, galde og kroindhold? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004) i så fald fortolkes således, at rengøringen skal ske umiddelbart efter udtagningen, eller må fjernelsen af synlig kontaminering ifølge denne bestemmelse også ske under køling eller partering eller ved pakningen? 4) Må den kompetente myndighed i henhold til bilag I, afsnit I, kapitel II, del D, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum (EUT L 139 af 30.4.2004) i forbindelse med kontrollen fjerne slagtekroppe fra slagtelinjen og kontrollere dem ud- og indvendigt samt under fedtvævet for synlig kontaminering? 5) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og der således må restere synlig kontaminering på en fjerkræslagtekrop: Hvordan skal bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 5 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004) i så fald fortolkes? På hvilken måde nås i så fald denne forordnings mål, nemlig at sikre en høj standard for beskyttelsen af folkesundheden?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p>	GA	29.11.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces-skridt	Dato
C-33/17	<p>Čepelnik</p> <p>I. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejeløn, hvis betalingsstopet og sikkerheden alene tjener til sikring af en eventuel bøde, som først idømmes inden for rammerne af en særskilt procedure mod en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>a. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejeløn, hvis tjenesteyderen med hjemsted i en anden medlemsstat, som skal pålægges en bøde, i sagen om pålæggelse af sikkerhedsstillelsen ikke har adgang til retsmidler mod pålæggelsen af sikkerhedsstillelsen, og den indenlandske ordregivers klage over denne afgørelse ikke har opsættende virkning.</p> <p>b. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejeløn alene af den grund, at tjenesteyderen har hjemsted i en anden EU-medlemsstat.</p> <p>c. Skal artikel 56 TEUF og direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat pålægger den indenlandske ordregiver et betalingsstop og betaling af en sikkerhed svarende til den udestående værkslejeløn, selv om denne endnu ikke er forfalden, og den endelige værkslejeløns størrelse på grund af modkrav og tilbageholdelsesrettigheder endnu ikke er fastlagt.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	13.11.18
Forenede sager	X m.fl.	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	13.11.18

<p>C-47/17 og C-48/17</p>	<p>1) Skal den anmodede medlemsstat henses til formålet med samt indholdet og omfanget af Dublin-forordningen og proceduredirektivet reagere inden to uger efter modtagelse af anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er det da den frist på højst en måned, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 343/2003 (nu artikel 25, stk. 1, i Dublin-forordningen), der gælder, når henses til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, sidste punktum? 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende, har den anmodede medlemsstat da på grundlag af ordet »bestræber« i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, en rimelig frist til at reagere på anmodningen om fornyet behandling? 4) Såfremt der faktisk er tale om en rimelig frist, inden for hvilken den anmodede medlemsstat i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, skal reagere på anmodningen om fornyet behandling, er der da stadig tale om en rimelig frist, når der som i den foreliggende sag er forløbet lidt over seks måneder? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, hvad forstås der da ved en rimelig frist? 5) Hvilke konsekvenser har det, såfremt den anmodede medlemsstat ikke inden for to uger, en måned eller en rimelig frist reagerer på anmodningen om fornyet behandling? Er den anmodende medlemsstat da ansvarlig for den materielle behandling af udlændingens asylansøgning, eller er det den anmodede medlemsstat, som er ansvarlig? 6) Såfremt der må gås ud fra, at den anmodede medlemsstat bliver ansvarlig for den materielle behandling af asylansøgningen, fordi den ikke har reageret rettidigt på anmodningen om fornyet behandling som omhandlet i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, inden for hvilken frist skal den anmodende medlemsstat, i dette tilfælde sagsøgte, gøre udlændingen bekendt hermed?</p>			
<p>C-310/17</p>	<p>Levola Hengelo Sagen vedrører: 1. (a) Er EU-retten til hinder for, at smagen af et levnedsmiddel – som ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse – beskyttes ophavsretligt? Særligt spørges: (b) Er det til hinder for en ophavsretlig beskyttelse, at udtrykket »litterære og kunstneriske værker« som omhandlet i Bernerkonventionens artikel 2, stk. 1, ganske vist omfatter »enhver frembringelse på det litterære, videnskabelige og kunstneriske område, uanset udtryksmåden eller udtryksformen« men at de i bestemmelsen nævnte eksempler kun vedrører frembringelser, der kan opfattes med øjet og/eller hørelsen? (c) Er et levnedsmiddels (mulige) ustabilitet og/eller en smagsoplevelses subjektive karakter til hinder for, at smagen af et levnedsmiddel kan beskyttes ophavsretligt? (d) Er det i artikel 2-5 i direktiv 2001/29/EF regulerede system af enerettigheder og begrænsninger til hinder for en ophavsretlig beskyttelse af smagen af et levnedsmiddel? 2. Såfremt spørgsmål 1(a) besvares benægtende: (a) Hvilke krav gælder der, for at smagen af et levnedsmiddel kan beskyttes ophavsretligt? (b) Beror den ophavsretlige beskyttelse af en smag kun på smagen som sådan eller (også) på opskriften på levnedsmidlet? (c) Hvad skal en part, som i en sag om krænkelse af ophavsret hævder at have skabt en ophavsretlig beskyttet smag af et levnedsmiddel, gøre gældende for at få</p>	<p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>13.11.18</p>

	<p>medhold? Er det tilstrækkeligt, at parten under sagen fremlægger levnedsmidlet for retten, for at denne ved at smage og lugte kan danne sig sin egen mening med hensyn til, om levnedsmidlet opfylder kravene til ophavsretlig beskyttelse? Eller skal parten (alene eller også) give en beskrivelse af de kreative valg vedrørende smagssammensætningen og/eller opskriften, som er grundlaget for, at smagen kan betragtes som ophavsmandens egen intellektuelle frembringelse? (d) Hvorledes skal retten i en sag om krænkelse af en ophavsret fastslå, om smagen af den sagsøgte parts levnedsmiddel ligner sagsøgerens levnedsmiddel i en sådan grad, at der er tale om en ophavsretskrænkelse? Har det herved (også) betydning, at totalindtrykket af begge smage stemmer overens?</p>			
T-241/17	<p>Republikken Polen mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/264 af 14. februar 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, for så vidt som der i denne afgørelse udelukkes udgifter på 25 708 035,13 EUR, som Republikken Polens godkendte betalingsorgan har afholdt, fra EU-finansiering.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.11.18
C-18/17	<p>Danieli & C. Officine Meccaniche e.a.</p> <p>1) Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF, Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, punkt 2 og 12 i kapitel 2: Fri bevægelighed for personer, i bilag V til akt om Republikken Kroatiens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af traktaten om Den Europæiske Union, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab fortolkes således, at Østrig har ret til at begrænse udstationeringen af arbejdstagere, som er ansat hos et selskab med hjemsted i Kroatien, ved at kræve en arbejdstilladelse, når denne udstationering foregår ved, at arbejdstagerne stilles til rådighed for et selskab med hjemsted i Italien [Org. s. 2] med henblik på, at det italienske selskab leverer en tjenesteydelse i Østrig, og de kroatiske arbejdstageres arbejde for det italienske selskab i Østrig begrænser sig til at udføre denne tjenesteydelse ved opførelse af et trædvalseværk i Østrig, og der ikke består noget arbejdsforhold mellem dem og det italienske selskab? 2) Skal artikel 56 TEUF og 57 TEUF og Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at Østrig har ret til at begrænse udstationeringen af russiske og hviderussiske arbejdstagere, som er ansat hos et selskab med hjemsted i Italien, ved at kræve en arbejdstilladelse, når denne udstationering foregår ved, at arbejdstagerne stilles til rådighed for et andet selskab med hjemsted i Italien med henblik på, at det andet italienske selskab leverer en tjenesteydelse i Østrig, og den russiske henholdsvis arbejdstagers arbejde i Østrig for det andet italienske selskab begrænser sig til at udføre dette</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.11.18

	selskabs tjenesteydelse i Østrig, og der ikke består noget arbejdsforhold mellem dem og det andet italienske selskab?			
C-215/17	<p>NKBM</p> <p>1) Skal artikel 1, stk. 2, litra c), tredje led, i direktiv 2003/98, som ændret ved direktiv 2013/37 (konsolideret udgave), hen-set til en tilgang om minimumsharmonisering, fortolkes såle-des, at nationale bestemmelser kan tillade ubegrænset (fuld-stændig) aktindsigt i oplysninger vedrørende kontrakter om ophavsret og konsulentbistand, selv om disse kontrakter be-tragtes som en forretningshemmelighed, og selv om disse be-stemmelser kun indrømmer denne mulighed med hensyn til personer, som er omfattet af statens dominerende indfly-delse, men ikke for andre oplysningspligtige personer, og på-virknes fortolkningen også af forordning (EU) nr. 575/2013 hvad angår bestemmelserne om offentliggørelse af oplysning-er, og navnlig således, at aktindsigt i offentlige oplysninger i medfør af direktiv 2003/98 ikke kan være mere vidtgående i forhold til den, som foreskrives i den nævnte forordnings ensartede bestemmelser om offentliggørelse af data? 2) Skal forordning nr. 575/2013, vurderet ud fra bestemmelserne om offentliggørelse af oplysninger om bankers forretningsaktivi-tet, og navnlig artikel 446 og 432, stk. 2, i ottende del i for-ordningen, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hin-der for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en bank, som er eller var omfattet af offentligretlige organers dominerende indflydelse, har pligt til at offentliggøre oplysninger om kon-trakter indgået om levering af tjenesteydelser fra konsulenter, advokater og ophavsmænd samt andre tjenesteydelser af in-tellektuel art, og især oplysninger om transaktionstypen, kon-traktparten (i tilfælde af juridisk person: virksomhedsbeteg-nelse eller selskabsnavn, hjemsted og forretningsadresse), kontraktværdi, beløb af de enkelte betalinger for disse tjene-steydelser, dato for indgåelse af kontrakt, transaktionsforhol-dets varighed og lignende data, der følger af bilag til kontrak-terne – idet alle disse oplysninger er blevet registreret i løbet af den periode, hvor banken var omfattet af den nævnte do-minerende indflydelse – uden nogen form for undtagelse fra denne pligt og uden mulighed for en afvejning mellem of-fentlighedens interesse i at opnå aktindsigt og bankens inte-resse i, at forretningsoplysninger hemmeligholdes, såfremt der ikke er tale om en situation med grænseoverskridende elementer?</p>	Miljø- og Fødevare-ministeriet Finansministeriet	Dom	14.11.18
C-118/17	<p>Dunai</p> <p>1) Skal punkt 3 [i konklusionen] i Domstolens dom i sag C-26/13 forstås således, at den nationale ret også kan afhjælpe den manglende gyldighed af et vilkår i en aftale, der er ind-gået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, når opret-holdelsen af aftalen strider mod forbrugers økonomiske in-teresser? 2) Er det i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelses-niveau og de grundlæggende EU-retlige principper om lighed for loven, forbud mod forskelsbehandling, retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang, når en med-lemsstats parlament ved lov ændrer tilsvarende privatretlige kontrakter, som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger? 2a) Såfremt det foregående spørgsmål besvares</p>	Justitsministeriet	GA	15.11.18

	<p>bekræftende, er det da i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om lighed for loven, forbud mod forskelsbehandling, retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang, når en medlemsstats parlament ved lov ændrer forskellige dele af låneaftaler optaget i fremmed valuta for at beskytte forbrugerne, men derved fremprovokerer en virkning, der strider imod netop forbrugerbeskyttelsesinteresserne, idet låneaftalen forbliver gyldig efter ændringerne, og idet forbrugerne fortsat må bære de udgifter, der er forbundet med valutatisikoen? 3) Hvis der er tale om indhold i aftaler indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er det da i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang i enhver civilretlig sag, når standardiseringsrådet under en medlemsstats højeste retsinstant ved »afgørelser truffet med henblik på ensartet fortolkning af retlige bestemmelser« over indflydelse på retspraksis ved den domstol, som sagen indbringes for? 3a) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er det da i overensstemmelse med Den Europæiske Unions kompetence til at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og de grundlæggende EU-retlige principper om retten til effektive retsmidler og retten til en retfærdig rettergang i enhver civilretlig sag, når standardiseringsrådet under en medlemsstats højeste retsinstant ved »afgørelser truffet med henblik på ensartet fortolkning af retlige bestemmelser« over indflydelse på retspraksis ved den domstol, som sagen indbringes for, når udnævnelsen af de dommere, der er medlem af standardiseringsrådet, ikke foregår på en gennemsænkkelig måde ifølge forud fastsatte regler, når proceduren ved dette råd ikke er offentlig, og når det ikke efterfølgende er muligt at få oplysninger om den anvendte procedure, dvs. de anvendte udtalelser fra sagkyndige og retsvidenskabelig litteratur samt medlemmernes stemmeafgivelse (flertalsudtalelse og mindretalsudtalelse)?</p>			
C-393/17	<p>Kirschstein</p> <p>1. Skal Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked fortolkes således, at det er til hinder for bestemmelsen i artikel II.75, stk. 6, i [org. s. 17] Codex Hoger Onderwijs af 11. oktober 2013, der indeholder et almindeligt forbud mod, at ikke-ankendte undervisningsinstitutioner anvender betegnelsen »master« på de eksamensbeviser, som de udsteder, når denne bestemmelse skal beskytte et hensyn af almen interesse, nemlig nødvendigheden af at sikre et højt undervisningsniveau, hvorved det skal kunne kontrolleres, om de krævede kvalitetskrav er opfyldt?</p> <p>2. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at det er til hinder for bestemmelsen i artikel II.75, stk. 6, i Codex Hoger Onderwijs af 11. oktober 2013, der indeholder et almindeligt forbud mod, at ikke-ankendte uddannelsesinstitutioner anvender betegnelsen »master« på de eksamensbeviser, som de udsteder, når</p>	Forbrugerombudsmanden Uddannelses- og Forskningsministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	15.11.18

	<p>denne bestemmelse skal beskytte et hensyn af almen interesse, nemlig beskyttelsen af modtagerne af tjenesteydelserne?</p> <p>3. Er den af de flamske myndigheder fastsatte straffebestemmelse for ikke anerkendte undervisningsinstitutioner, der udsteder »master« eksamensbeviser, i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, således som det fremgår af artikel 9, stk. 1, litra c), og artikel 10, stk. 2, i Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked?</p>			
C-399/17	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande:— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 2, bilag 1, litra A, og fodnote 1 i Rådets direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand (1), idet det ikke har sikret, at vand opsamlet i et kombineret byspildevands- og regnvandssystem i 14 byområder opbevares og ledes til rensning i overensstemmelse med kravene i Rådets direktiv 91/271/EØF. — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og stk. 3, sammenholdt med kravene i artikel 10 og bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, enten ved ikke at tilvejebringe sekundær eller lignende rensning eller ved ikke at fremlægge tilstrækkeligt bevis til at godtgøre overensstemmelse i denne henseende med direktiv 91/27/EØF med hensyn til 25 byområder. — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2 og 3, sammenholdt med kravene i artikel 10 og bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at byspildevand, der tilledes kloaknet fra 21 byområder, renses mere vidtgående end beskrevet i artikel 4 og i overensstemmelse med kravene i bilag 1, litra B, i Rådets direktiv 91/271/EØF, før det udledes til følsomme områder.— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12 i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at bortskaffelse af spildevand fra rensningsanlæg for byspildevand i byområderne Arklow (IEAG_547) og Castlebridge (IEAG_515) foregår i henhold til forudgående bestemmelser og/eller særlige godkendelser.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	15.11.18
Forenede sager C-487/17 - C-489/17	<p>Verlezza m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal bilaget til afgørelse 2014/955/EU og forordning (EU) nr. 1357/2014 fortolkes således, at affaldsproducenten med henvisning til klassificeringen af affald med spejlindgange, i tilfælde hvor sammensætningen er ukendt, skal foretage en forudgående karakterisering og i givet fald inden for hvilke grænser? 2) Skal påvisningen af farlige stoffer ske på grundlag af ensartede på forhånd fastsatte metoder? 3) Skal påvisningen af farlige stoffer baseres på en nøjagtig og repræsentativ vurdering, som tager højde for affaldets sammensætning, hvis den allerede er kendt eller fastlægges i forbindelse med karakteriseringen, eller skal påvisningen af farlige stoffer derimod foretages ifølge sandsynlighedskriterier ved at tage udgangspunkt i de stoffer, som med rimelighed kan forventes at forefindes i affaldet? 4) Skal affald i tilfælde af tvivl, eller såfremt det ikke med sikkerhed er muligt at påvise tilstedeværelsen af farlige stoffer i dette affald, da under</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	15.11.18

	alle omstændigheder med anvendelse af forsigtighedsprincippet klassificeres og behandles som farligt affald?			
C-590/17	<p>Pouvin og Dijoux</p> <p>1. Skal artikel 2 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at et selskab, såsom selskabet EDF, når det yder et lån med sikkerhed i fast ejendom i henhold til støtteordningen til erhvervelse af fast ejendom, som kun selskabets ansatte er berettigede til, handler som erhvervsdrivende? 2. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at et selskab, såsom selskabet EDF, når det yder et lån med sikkerhed i fast ejendom til en ansats ægtefælle, der ikke er ansat i nævnte selskab men solidarisk hæftende medlåntager, handler som erhvervsdrivende? 3. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at en anset i et selskab, såsom selskabet EDF, der har indgået en aftale med selskabet om et sådant lån med sikkerhed i fast ejendom, handler som forbruger? 4. Skal nævnte direktivs artikel 2 fortolkes således, at ægtefællen til denne arbejdstager, der underskriver samme lån, ikke i kraft af sin egenskab som ansat i selskabet, men som solidarisk hæftende medlåntager, handler som forbruger?</p>	Finanstilsynet	GA	15.11.18
C-648/17	<p>Balcia Insurance</p> <p>1) Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (første direktiv) fortolkes således, at begrebet »færdsel med køretøjer« omfatter et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, nemlig åbning af dørene på et parkeret køretøj? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 da fortolkes således, at begrebet »færdsel med køretøjer« omfatter et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, nemlig et tilfælde, hvor skaden på tredjemands ejendom forvoldes ved en passagers anvendelse af køretøjet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	15.11.18
T-316/14	<p>PKK mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 125/2014 (1) annulleres, for så vidt den vedrører PKK (alias »KADEK«, alias »Kongra-GEL«). Det fastslås, at Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 (2) ikke finder anvendelse på PKK (alias »KADEK«, alias »Kongra-GEL«). Subsidiært fastslås det, at en mindre restriktiv foranstaltning end den fortsatte opførelse på listen er berettiget.</p> <p>Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	15.11.18
T-487/14	<p>CHEMK og KF mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 360/2014 af 9. april 2014 om indførelse af en endelig antidumping-told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Rusland efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 (1) (grundforordningen) (EUT L 107, s. 13) annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	15.11.18
T-793/14	<p>Tempus Energy og Tempus Energy Technology mod Kommissionen</p>	Energistyrelsen	Dom	15.11.18

	Påstande: Den anfægtede afgørelse annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgernes omkostninger.			
C-626/15 og C-659/16	Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: —Rådets afgørelse af 11. september 2015, således som den er indeholdt i formanden for De Faste Repræsentanters Komité's konklusion af 11. september 2015, hvormed der gives tilladelse til fremlæggelse af et oplæg på vegne af Unionen og dens medlemsstater om et fremtidigt forslag til Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis om etablering af et beskyttet havområde i Weddellhavet, optaget i kortfattet referat af 23. september 2015 af det 2554. møde i De Faste Repræsentanters Komité (dokument 11837/15, punkt 65, s. 19 og 20, og dokument 11644/1/15/REV) annulleres delvist, for så vidt som Rådet har fastsat, at oplægget skal fremlægges på vegne af Unionen og dens medlemsstater i stedet for på vegne af Unionen alene. —Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	20.11.18
C-147/17	Sindicatul Familia Constanța e.a. Sagen vedrører: Fortolkning af en række bestemmelser i direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden. Den forelæggende ret ønsker oplyst hvorvidt direktivet finder anvendelse på plejeforældres aktivitet. Såfremt direktivet finder anvendelse ønsker den forelæggende ret oplyst hvorvidt artikel 5 om forpligtelsen til at gennemføre foranstaltninger til at sikre den ugentlige hviletid kan fraviges samt hvordan arbejdstid skal kvalificeres i forhold til plejeforældres aktivitet. Yderligere anmodes EU-Domstolen om en fortolkning af art. 7 om retten til årlig ferie herunder af begrebet ”finansiel godtgørelse” i direktivets art. 7, stk i forhold til om begrebet omfatter enhver form for kompensation, herunder en erstatning for skade som følge af den manglende mulighed for at afholde ferie, eller om det udelukkende refererer til den godtgørelse, som en arbejdstager modtager i form af løntilgodehavender i ferieperioden eller efter arbejdsforholdets ophør, såfremt ferien ikke er afholdt. Endelig ønsker den forelæggende ret oplyst om art. 7, stk. 1 er til hinder for bestemmelser såsom artikel 122, stk. 3, litra d), i lov nr. 272/2004 i en situation, hvor denne lov giver arbejdsgiveren mulighed for efter eget skøn at give tilladelse til, at plejeforælderen midlertidigt forlader barnet i løbet af de ferier, som tildeles plejeforælderen.	Børne- og Socialministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	20.11.18
C-29/17	Novartis Farma Er bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF, med senere ændringer, og nærmere bestemt artikel 5 og 6, også henset til anden betragtning til direktivet, til hinder for anvendelsen af en national lov (den flere gange anførte artikel 1, stk. 4a, i lovdekret [nr. 536/96]), som – gennem optagelse af et lægemiddel på listen over lægemidler med tilskud fra den nationale sundhedstjeneste – med henblik på at opfylde formålet om kontrol med udgifterne tilskynder til dets anvendelse uden for det terapeutiske indikationsområde, hvortil lægemidlet generelt er godkendt, uafhængigt af enhver hensyntagen til den enkelte patients terapeutiske behov, selv om der på markedet	Lægemiddelstyrelsen	Dom	21.11.18

	<p>findes og er adgang til godkendte lægemidler til den terapeutiske indikation? Finder artikel 3, nr. 1), i direktiv 2001/83/EF (magistrelle lægemidler) anvendelse i situationer, hvor tilberedningen af lægemidlet, selv om den sker på et apotek efter lægerecept til en enkelt patient, finder sted i serie og på en og gentagen måde, uden at der tages højde for den enkelte patients specifikke behov, med udlevering af produktet til hospitalet og ikke til patienten (henset til, at lægemidlet er klassificeret udelukkende til brug på hospitaler), således at lægemidlet også anvendes inden for en anden facilitet end den, hvor det er blevet pakket?</p> <p>Er bestemmelserne i forordning (EF) nr. 726/2004, med senere ændringer, og navnlig artikel 3, 25 og 26 samt dens bilag, som tildeler Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) enekompetencen til at vurdere kvalitet, sikkerhed virkning vedrørende lægemidler, for hvilke den terapeutiske indikation er behandling af kræftsygdomme, dels som et led i proceduren til udstedelsen af markedsføringstilladelsen (obligatorisk centraliseret procedure), dels med henblik på kontrol med og koordinering af opgaver om lægemiddelovervågning efter markedsføring af lægemidlet, til hinder for anvendelsen af en national lov, som giver den nationale tilsynsmyndighed (AIFA) kompetence til at træffe beslutninger med hensyn til lægemidlers sikkerhed i forbindelse med »off-labelbrugen « heraf, hvis godkendelse henhører under Europa-Kommissionens enekompetence på baggrund af tekniske og videnskabelige vurderinger foretaget af EMA?</p> <p>Er bestemmelserne i direktiv 89/105/EØF, med senere ændringer, og navnlig artikel 1, stk. 3, til hinder for anvendelsen af en national lov, ifølge hvilken en medlemsstat som et led i medlemsstatens egne beslutninger på området for refusion af sundhedsudgifter afholdt af de sikrede kan fastsætte tilskud til et lægemiddel, der anvendes uden for de terapeutiske indikationsområder, som er angivet i den markedsføringstilladelse, som Europa-Kommissionen eller et europæisk specialagentur har udstedt på baggrund af en centraliseret vurdering, uden at de i artikel 3 og 5 i direktiv 2001/83/EF fastsatte krav er opfyldt?</p>			
C-245/17	<p>Pedro Viejobueno Ibáñez og Emilia de la Vara González</p> <p>– Kan afslutningen af skoleårets undervisningsperiode anses for et objektivi forhold, der begrundes, at de nævnte lærervikarer behandles anderledes end fastansatte lærere? – Er det i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling af disse lærervikarer, at de, når de afskediges ved afslutningen af undervisningsperioden, ikke kan afholde deres ferie i effektive fridage, idet disse erstattes med betaling af de tilhørende bidrag? – Er det foreneligt med princippet om forbud mod forskelsbehandling af disse ansatte, at begrebet arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse omfattes af en abstrakt bestemmelse som tillægsbestemmelse 18 til Ley Regional Ley 5/2012, de 12 de julio, de Presupuestos Generales de la Junta de Comunidades de Castilla-La Mancha para 2012 [lov nr. 5 af 12.7.2012 om det generelle budget for regionen Castilla-La Mancha], som af budgetbesparelseshensyn og med henblik på opfyldelse af underskudsmålene bl.a. ophævede anvendelsen af rammeaftalen af 10. marts 1994, der var blevet indgået mellem det spanske undervisnings- og videnskabsministerium</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	21.11.18

	og fagforeningen ANPE, offentliggjort ved Generaldirektoratet for Personale og Tjenesters beslutning af 15. marts 1994, (BOMEK af 28.3.1994), vedrørende betaling for ferie i juli og august for ansættelser på mere end fem og en halv måned samt for vikarer, og som foreskriver, at de ikke-universitetsansatte lærervikarer betales for ferier svarende til 22 hverdage, hvis personen var vikaransat for hele skoleåret, eller for de dage, der forholdsmæssigt svarer hertil?			
C-452/17	ZAKO Sagen vedrører: 1°) Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter fortolkes således, at den kræver, at en handelsagent skal hverve og besøge kunder eller leverandører uden for agenturgiverens virksomhed? 2°) Skal artikel 1, stk. 2, i direktiv 86/653/EØF fortolkes således, at den kræver, at en handelsagent ikke må udføre andre opgaver end dem, der er knyttet til formidling af salg eller køb af varer for agenturgiveren og formidling og afslutning af sådanne forretninger i agenturgiverens navn og for dennes regning? 3°) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, skal artikel 1, stk. 2, i direktiv 86/653/EØF da fortolkes således, at den kræver, at en handelsagent ikke må udføre andre opgaver – om end blot sekundært – end dem, der er knyttet til formidling af salg eller køb af varer for agenturgiveren og formidling og afslutning af sådanne forretninger i agenturgiverens navn og for dennes regning?	Justitsministeriet	Dom	21.11.18
C-563/17	Associação Peço a Palavra e.a Sagen vedrører : 1) Er det i strid med EU-retten, navnlig artikel 49 TEUF og 54 TEUF, samt de principper, der indgår deri, at et krav om opretholdelse af hovedsædet for og den faktiske ledelse af et statsejet selskab, der driver luftfartsvirksomhed i den medlemsstat, hvor det blev oprettet, i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af dette selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 2) Er det i strid med EU-retten, navnlig artikel 56 TEUF og 57 TEUF og de principper, der indgår deri, samt princippet om forbud mod forskelsbehandling, proportionalitetsprincippet og nødvendighedsprincippet, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opfylde den offentlige serviceforpligtelse, i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 3) Er det i strid med EU-retten, navnlig artikel 56 TEUF og 57 TEUF og de principper, der indgår deri, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opretholde og udvikle det nuværende nationale centrum for operationer (hub), i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 4) Under hensyn til det nævnte selskabs virksomhed, og når det tages i betragtning, at overdragelsen	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	21.11.18

	af dets egenkapital er genstand for en privatiseringsprocedure, skal det da antages, at en sådan virksomhed udgør en tjenesteydelse i det indre marked, der er omfattet af direktiv 2006/123/EF, og at undtagelsen i dette direktivs artikel 2, nr. 2), litra d), om tjenesteydelser på transportområdet, foreligger? Er den nævnte procedure i givet fald ligeledes omfattet af det nævnte direktiv? 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er det da i strid med det nævnte direktivs artikel 16 og 17, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opfylde den offentlige serviceforpligtelse, i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital, opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 6) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er det da i strid med det nævnte direktivs artikel 16 og 17, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opretholde og udvikle det nuværende nationale centrum for operationer (hub), i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren?			
C-713/17	Ayubi 1) Skal artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, hvorefter en medlemsstat er forpligtet til at yde personer med international beskyttelse (i den medlemsstat, der har tildelt denne beskyttelse) den nødvendige sociale bistand, som statsborgere i en medlemsstat modtager, fortolkes således, at den opfylder de kriterier om direkte anvendelighed, som Domstolen har udviklet i sin praksis? 2) Skal artikel 29 i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som kun yder asylberettigede med permanent opholdstilladelse social bistand i form af behovsorienteret mindstesikring i fuldt omfang og dermed i samme omfang som medlemsstatens statsborgere, men nedsætter den sociale bistand fra den behovsorienterede mindstesikring for de asylberettigede, der kun har fået tildelt en tidsbegrænset opholdstilladelse, og dermed med hensyn til den sociale bistands størrelse sidestiller disse med personer med subsidiær beskyttelse?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	21.11.18
C-151/17	Swedish Match Er artikel 1, litra c), og artikel 17 i direktiv 2014/40/EU ugyldige på grund af: I. tilsidesættelse af det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling II tilsidesættelse af det almindelige EU-retlige proportionalitetsprincip III. tilsidesættelse af artikel 5, stk. 3, TEU og det EU-retlige subsidiaritetsprincip IV. tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herafter »TEUF«) V. tilsidesættelse af artikel 34 og 35 TEUF og VI. tilsidesættelse af artikel 1, 7 og 35 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?	Sikkerhedsstyrelsen Sundheds- og Ældreministeriet	Dom	22.11.18
C-295/17	MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 64, stk. 1, artikel 66, litra a), og artikel 73 i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at en telekommunikationsoperatør (tv, internet, mobilnet og fastnet) er merværdiafgiftspligtig for opkrævninger af et på	Skatteministeriet	Dom	22.11.18

	<p>forhånd bestemt beløb fra sine kunder, når en kontrakt med forpligtelse til et abonnement af en bestemt varighed (bindingsperiode) ophæves af en årsag, der kan tilregnes kunden, inden denne periode er udløbet, idet dette beløb svarer til værdien af den månedlige grundydelse, som kunden skulle betale i henhold til kontrakten multipliceret med det antal månedlige ydelser, der mangler, indtil bindingsperioden udløber, i et tilfælde hvor det pågældende beløb faktureres, og operatørens levering af tjenesterne er ophørt, når det fakturerede beløb opkræves, og uafhængigt af om beløbet betales, såfremt: a. Det kontraktmæssige formål med det fakturerede beløb er at afskrække kunden fra ikke at opfylde den bindingsperiode, som han har forpligtet sig til, og at betale erstatning for det tab, som operatøren lider som følge af misligholdelsen af bindingsperioden – nærmere bestemt for en fratagelse af den fortjeneste, som han ville have opnået, hvis kontrakten havde været gældende indtil afslutningen af den nævnte periode – som følge af aftalen om indgåelse af lavere priser, levering af gratis eller billigere udstyr eller andre tilbud samt som følge af udgifter til reklame og tiltrækning af kunder. b. De kontrakter med bindingsperiode, som blev indgået, gav et højere vederlag til formidlerne end ved de kontrakter uden binding, som disse formidlede, eftersom størrelsen af vederlaget til formidlerne i begge tilfælde (dvs. i kontrakter med og uden binding) blev beregnet på grundlag af størrelsen af den månedlige ydelse, der var fastsat i de formidlede kontrakter. c. Det fakturerede beløb i henhold til national ret kan kvalificeres som en bod. 2) Såfremt en eller flere dele af det første spørgsmål ikke foreligger, kan svaret herpå da ændres?</p>			
C-575/17	<p>Sofina m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 56 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 63 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fortolkes således, at den likviditetsmæssige ulempe, som skyldes, at udbytte, der udloddes til underskudsgivende ikke-hjemmehørende selskaber, kildebeskattes, hvorimod underskudsgivende hjemmehørende selskaber først beskattes af det udbytte, de modtager, i forbindelse med det regnskabsår, hvor de i givet fald igen bliver overskudsgivende, i sig selv udgør en forskellig behandling, der må betegnes som en begrænsning af den frie bevægelighed for kapital? 2) Kan den eventuelle begrænsning af den frie bevægelighed for kapital, der er nævnt i det foregående spørgsmål, henset til kravene i artikel 56 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 63 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, anses for at være begrundet i behovet for at sikre en effektiv skatteopkrævning, da ikke-hjemmehørende selskaber ikke er underlagt de franske skattemyndigheders kontrol, eller i behovet for at opretholde fordelingen af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne? 3) Såfremt den omtvistede kildebeskatning i princippet kan tillades under hensyn til den frie bevægelighed for kapital:– er disse bestemmelser da til hinder for, at der opkræves kildeskat af udbytte, som udloddes af et hjemmehørende selskab til et underskudsgivende ikkehjemmehørende selskab fra en anden medlemsstat, når det sidstnævnte selskab indstiller sin virksomhed</p>	Skatteministeriet	Dom	22.11.18

	uden at blive overskudsgivende igen, hvorimod et hjemmehørende selskab, der befinder sig i denne situation, faktisk ikke beskattes af dette udbytte?– skal disse bestemmelser da fortolkes således, at når der foreligger beskatningsregler, hvorefter udbytte behandles forskelligt, alt efter om det udloddes til hjemmehørende eller ikke-hjemmehørende, skal der foretages en sammenligning af den faktiske skattebyrde, der påhviler disse i forbindelse med dette udbytte, således at en begrænsning af den frie bevægelighed for kapital, som skyldes, at disse regler alene udelukker ikke-hjemmehørende fra at fradrage omkostninger, der er direkte forbundet med selve modtagelsen af udbytte, kan anses for at være begrundet i de forskellige sats for almindelig beskatning af udbytte, der udloddes til hjemmehørende, i forbindelse med et efterfølgende regnskabsår og for kildebeskatning af udbytte, der udloddes til ikke-hjemmehørende, når denne forskel kompenserer for det forskellige skattegrundlag for så vidt angår det betalte skattebeløb?			
C-679/17	Huijbrechts 1. Udgør en situation, hvor en arving arver et skovområde beliggende i udlandet, som drives på bæredygtig måde, ikke er fritaget for arveafgift i henhold til arveafgiftslovens artikel 55c (nu artikel 2.7.6.0.3 i den flamske skattelovbog), mens en arving, som arver et skovområde beliggende i indlandet, som drives på bæredygtig måde, er fritaget for arveafgift i henhold til arveafgiftslovens artikel 55c (nu artikel 2.7.6.0.3 i den flamske skattelovbog), en tilsidesættelse af retten til frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?. 2. Udgør hensynet til det flamske skovareal som omhandlet i arveafgiftslovens artikel 55c (nu artikel 2.7.6.0.3 i den flamske skattelovbog) et tvungende hensyn af almen interesse, som kan begrunde en ordning, hvorefter fritagelse for arveafgift er begrænset til skovområder, der er beliggende i Flandern, og som drives på bæredygtig måde?	Skatteministeriet	Dom	22.11.18
T-31/17	Portugal mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/2018 af 15. november 2016 (EUT 2016, L 312, s. 26) om udelukkelse fra EU-fmansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbmgsfond for Udvikling af Landdistrikterne @LFUL), annulleres, for så vidt der i denne afgørelse udelukkes udgifter på 660 202,73 EUR, som Portugal har anmeldt i rubrikken teknisk bistand ved POSEI-programmet for Azorerne for regnskabsårene 2012 og 2013. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	22.11.18
T-458/17	Shindler m.fl. mod Rådet Påstande: — Annullation af afgørelse (EU, Euratom) XT 21016/17 samt af bilaget til denne afgørelse, XT 21016/17, ADD 1 REV 2, truffet af Rådet for Den Europæiske Union den 22. maj 2017, om bemyndigelse til at indlede forhandlinger med Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland med henblik på indgåelse af en aftale om betingelserne for dennes udtrædelse af EU. — heraf følger:	Udenrigsministeriet	Dom	26.11.18

	— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder advokatomkostninger på 5 000 EUR — der tages ethvert forbehold og navnlig for, at SCP CORNILLE POUYÄNNE, advokater ved Barreau de Bordeaux, fremsætter alle de bemærkninger, der kan være nyttige, på retsmødet fastsat af Den Europæiske Unions Ret.			
C-545/17	<p>Pawlak</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, sammenholdt med artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT 1998, L 15, s. 14 med senere ændringer, polsk særudgave, kapitel 6, bind 3, s. 71) fortolkes således, at en ordning i den nationale procesret som den i artikel 165, stk. 2, i lov af 17. november 1964 – retsplejeloven (konsolideret affattelse: DZ. U. af 2016, pos. 1822 med senere ændringer, herefter »k.p.c.«), hvorefter kun indlevering af et procesdokument på et nationalt postkontor, der drives af en udpeget virksomhed, dvs. en befordringspligtig virksomhed, skal sidestilles med indgivelse af det pågældende dokument til retten, mens dette ikke gælder for indlevering af et procesdokument på et nationalt postkontor, der drives af en anden befordringspligtig virksomhed, som ikke er en udpeget virksomhed, udgør en særret? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at fordele for en udpeget virksomhed som følge af, at denne i strid med artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF er blevet tildelt en særret, skal udvides til at omfatte de øvrige postbefordrende virksomheder med den følge, at indleveringen af et procesdokument på et postkontor, der drives af en anden befordringspligtig virksomhed, som ikke er en udpeget virksomhed, skal sidestilles med indgivelse af det pågældende dokument til retten, på grundlag af principper, der svarer til principperne fra Den Europæiske Unions Domstols dom af 21. juni 2007 i de forenede sager C-231/06 – C-233/06, Jonkman (ECLI:EU:C:2007:373)? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at en procesdeltager, der repræsenterer en medlemsstat, kan påberåbe sig, at en national bestemmelse som k.p.c.'s artikel 165, § 2, er uforenelig med artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	27.11.18
Forenede præjudicielle sager C-262/17, C-263/17 og C-273/17	<p>Solvay Chimica Italia m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: I) Skal bestemmelserne i direktiv 2009/72/EF, og i særdeleshed artikel 3, stk. 5 og 6, samt artikel 28, fortolkes således, at et system oprettet og drevet af en privat aktør, som et begrænset antal produktions- og forbrugsenheder er tilkøbet, og der selv er tilkøbet det offentlige net, nødvendigvis udgør et elektricitetsnet og således et »distributionssystem« som omhandlet i direktivet, uden mulighed for fra denne klassificering at undtage private systemer med sådanne karakteristika, der blev oprettet inden direktivets ikrafttræden og oprindeligt var bestemt til egenproduktion? II) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, består den eneste mulighed i henhold til direktivet for</p>	Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	Dom	28.11.18

	<p>at tage højde for de særlige forhold med hensyn til et privat elektricitetsnet da i, at dette net henhører under kategorien af lukkede distributionssystemer som omhandlet i direktivets artikel 28, eller kan den nationale lovgiver fastsætte en anden kategori af distributionssystemer, som er omfattet af en forenklet regulering, der adskiller sig fra reguleringen af lukkede distributionssystemer? III) Uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål, skal direktivet da fortolkes således, at de i artikel 28 omhandlede lukkede distributionssystemer under alle omstændigheder har pligt til at tillade tilkobling af tredjeparter? IV) Uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål, kan den nationale lovgiver på grundlag af klassificeringen af et privat elektricitetsnet som et lukket distributionssystem som omhandlet i artikel 28 i direktiv 2009/72/EF da med hensyn til dette system fastsætte alene de undtagelser fra de almindelige bestemmelser om distributionssystemer, som udtrykkeligt er nævnt i direktivets artikel 28 og artikel 26, stk. 4, eller kan eller skal medlemsstaten – i lyset af 29. og 30. betragtning til direktivet – da fastsætte yderligere undtagelser fra anvendelsen af de almindelige bestemmelser om distributionssystemer med henblik på varetagelse af de i ovenstående betragtninger angivne formål? V) Såfremt Domstolen måtte finde, at en medlemsstat kan eller skal indføre bestemmelser, som tager højde for de særlige forhold med hensyn til lukkede distributionssystemer, er bestemmelserne i direktiv 2009/72/EF – og i særdeleshed 29. og 30. betragtning hertil, artikel 15, stk. 7, artikel 37, stk. 6, litra b), og artikel 26, stk. 4 – da til hinder for nationale bestemmelser, såsom de i den foreliggende sag relevante, hvorefter lukkede distributionssystemer omfattes af bestemmelser om lastfordeling og adskillelse, som er identiske med reguleringen af offentlige net, og som med hensyn til generelle omkostninger forbundet med el-systemet fastsætter, at betaling af de respektive afgifter delvis skal stå i rimeligt forhold til elektricitetsforbruget inden for det lukkede system?</p>			
C-328/17	<p>Amt Azienda Trasporti e Mobilità e.a.</p> <p>Sagen vedrører: »Er artikel 1, stk. 1, 2 og 3, og artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 89/665/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge og anlægskontrakter til hinder for en national lovgivning, der foreskriver, at det alene er de økonomiske aktører, der har ansøgt om at deltage i en udbudsprocedure, som kan anfægte betingelserne i denne udbudsprocedure, og så tilfælde af, at det gøres gældende, at udbudsbetingelserne principielt gjorde det meget usandsynligt, at den økonomiske operatør ville blive tildelt kontrakten?«</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	28.11.18
C-600/16 P	<p>National Iranian Tanker Company mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande:—Rettens dom af 14. september 2016 i National Iranian Tanker Company mod Rådet for Den Europæiske Union (sag T-207/15) ophæves. — Der træffes afgørelse i sagen, herunder navnlig: — Rådets afgørelse (FUSP) 2015/236 af 12. februar 2015 (1) og Rådets gennemførelsesforordning (BU) 2015/230 af 12. februar 2015 (2) annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten.—Subsidiært fastslås det, at (a) Artikel 20, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP</p>	Udenrigsministeriet	Dom	29.11.18

	af 26. juli 2010 (3) (som ændret) og (b) artikel 23, stk. 2, lifra d), i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 (4) (som ændret) er uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de Ender anvendelse over for appellanten. — Indstævnte dipligtes at betale sagens omkostninger i nærværendesag og omkostningerne afholdt i første instans.			
C-235/17	Europa-Kommissionen mod Ungarn Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet det har vedtaget retsfor skrifter, der begrænser brugsretten over dyrkningsarealer. —Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	29.11.18
C-411/17	Inter-Environnement Wallonie og Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen Sagen vedrører: 1. Skal artikel 2, stk. 1-3, 6 og 7, artikel 3, stk. 8, artikel 5 og artikel 6, stk. 1, i Espookonventionen om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne og punkt 2 i appendiks I hertil fortolkes i overensstemmelse med præciseringerne i Background note on the application of the Convention to nuclear energy-related activities og Good practice recommendations on the application of the Convention to nuclear energy-related activities? 2. Kan Espookonventionens artikel 1, nr. ix), hvori begrebet »kompetent myndighed« defineres, fortolkes således, at lovgivningsmæssige retsakter såsom loi du 28 juin 2015 modifiant la loi du 31 janvier 2003 sur la sortie progressive de l'énergie nucléaire à des fins de production industrielle d'électricité afin de garantir la sécurité d'approvisionnement sur le plan énergétique (lov af 28.6.2015 om ændring af lov af 31.1.2003 om udfasning af kerneenergi til industriel elproduktion med henblik på at garantere forsynings sikkerheden på energiområdet[, herefter »loven af 28. juni 2015«]) udelukkes fra denne konventions anvendelsesområde, navnlig henset til de forskellige undersøgelser og høringer, der blev iværksat i forbindelse med vedtagelsen af denne lov? 3. a) Skal Espookonventionens artikel 2-6 fortolkes således, at de finder anvendelse forud for vedtagelsen af en lovgivningsmæssig retsakt såsom [loven af 28. juni 2015], som i artikel 2 udskyder tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? b) Skal spørgsmålet i litra a) besvares forskelligt alt efter, om det vedrører Doel 1- eller Doel 2-værket, da det for det førstnævnte værk er nødvendigt at vedtage forvaltningsakter for at gennemføre den nævnte lov af 28. juni 2015? c) Kan den nationale elforsynings sikkerhed udgøre et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at fravige eller suspendere Espookonventionens artikel 2-6? 4. Skal artikel 2, stk. 2, i Århuskonventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet fortolkes således, at lovgivningsmæssige retsakter såsom [loven af 28. juni 2015] udelukkes fra denne konventions anvendelsesområde henset til de forskellige undersøgelser og høringer, der blev iværksat i forbindelse med vedtagelsen af denne lov? 5. a) Skal Århuskonventionens artikel 2 og 6 samt bilag I hertil,	Miljø- og Fødevareministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	29.11.18

	<p>navnlig henset til »Maastricht Recommendations on Promoting Effective Public Participation in Decision-making in Environmental Matters«, der vedrører en trinvis beslutningsproces, fortolkes således, at de finder anvendelse forud for vedtagelsen af en lovgivningsmæssig retsakt såsom [loven af 28. juni 2015], som i artikel 2 udskyder tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? b) Skal spørgsmålet i litra a) besvares forskelligt alt efter, om det vedrører Doel 1- eller Doel 2-værket, da det for det førstnævnte værk er nødvendigt at vedtage forvaltningsakter for at gennemføre den nævnte lov af 28. juni 2015? c) Kan den nationale elforsyningsikkerhed udgøre et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at fravige eller suspendere Århuskonventionens artikel 2 og 6? 6. a) Skal artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og punkt 13, litra a), i bilag II hertil, eventuelt sammenholdt med Espoo- og Århuskonventionerne, fortolkes således, at de finder anvendelse på udskydelsen af tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på et kernekraftværk, hvilket – som det er tilfældet her – indebærer store investeringer og opgradering af sikkerheden for kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? b) Såfremt spørgsmålet i litra a) besvares bekræftende, skal artikel 2-8 og artikel 11 i direktiv 2011/92/EU samt bilag I, II og III hertil da fortolkes således, at de finder anvendelse forud for vedtagelsen af en lovgivningsmæssig retsakt såsom [loven af 28. juni 2015], som i artikel 2 udskyder tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? [...]9. Hvis den nationale ret på grundlag af svarene på ovenstående præjudicielle spørgsmål konkluderer, at den anfægtede lov tilsidesætter en af forpligtelserne i de nævnte konventioner eller direktiver, og den nationale elforsyningsikkerhed ikke kan udgøre et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at fravige disse forpligtelser, kan den da opretholde virkningerne af loven af 28. juni 2015 for at undgå retlig usikkerhed og gøre det muligt at opfylde de forpligtelser til vurdering af miljøvirkninger og offentlig deltagelse, der følger af de nævnte konventioner eller direktiver?</p>			
C-582/17 og C-583/17	<p>H. m.fl</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180) fortolkes således, at kun den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse blev indgivet første gang, skal afgøre, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig, med den konsekvens, at en udlænding kun i denne medlemsstat i henhold til Dublinforordningens artikel 27 kan gøre gældende for domstolene, at der er sket en ukorrekt anvendelse af et af de ansvarlighedskriterier, der er omhandlet i Dublinforordningens kapitel III, herunder artikel 9? 2. I hvilket omfang har det ved besvarelsen af det første spørgsmål betydning, at der i den stat, hvor udlændingen første gang har indgivet ansøgningen om international beskyttelse, allerede er truffet en</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	29.11.18

	afgørelse vedrørende denne ansøgning, eller at udlændingen har trukket ansøgningen tilbage for tidligt?			
C-617/17	Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie 1) Kan artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at anvendelsen af ne bis in idem-princippet ikke kun forudsætter, at lovovertræderen og de faktiske omstændigheder er identiske, men også at det beskyttede retsgode er identisk? 2) Skal artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1), sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at EU-retlige og nationale konkurrenceregler, som af en medlemsstats konkurrencemyndighed anvendes parallelt, beskytter det samme retsgode?	Udenrigsministeriet	GA	29.11.18
C-635/17	E. 1) Har Domstolen henset til artikel 3, stk. 2, litra c), i direktiv 2003/86/EF og Nolan-dommen (ECLI:EU:C:2012:638), kompetence til at besvare præjudicielle spørgsmål fra en nederlandsk ret om fortolkningen af direktiv 2003/86/EF i en retssag vedrørende opholdstilladelse til et familiemedlem til en person, der har fået subsidiær beskyttelse, såfremt dette direktiv i nederlandsk ret er blevet erklæret direkte og ubetinget anvendeligt på personer, der har fået subsidiær beskyttelse? (jf. forelæggelsesafgørelsen af 21.6.2017 fra afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1609, registreret ved Domstolen under sagsnummer C-380/17). 2) Skal artikel 11, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for at afslå en ansøgning fra en flygtning om familiesammenføring udelukkende af den grund, at flygtningen ikke har vedlagt sin ansøgning nogen officiel dokumentation for den familiemæssige tilknytning, eller skal artikel 11, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at denne bestemmelse alene er til hinder for at afslå en ansøgning fra en flygtning om familiesammenføring udelukkende af den grund, at flygtningen ikke har vedlagt sin ansøgning nogen officiel dokumentation for den familiemæssige tilknytning, såfremt flygtningen har givet en plausibel forklaring på den omstændighed, at han ikke har fremlagt denne dokumentation, og på hans udtalelse om, at han endnu ikke kan fremlægge denne dokumentation?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	29.11.18
T-459/16	Spanien mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/1059 af 21. juni om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, for så vidt som den vedrører Kongeriget Spanien med hensyn til en række realstøtteforanstaltninger, hvorved 262 887 429,57 EUR udelukkes. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.11.18
T-720/16	ARFEA mod Kommissionen Påstande: — Annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 10. juni 2016 om statsstøtte SA.38132 (2015/c) (ex 2014/NN) — yderligere kompensation for forpligtelser til	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	29.11.18

	offentlig tjeneste til ARFEA og om fornødent af enhver sammenhængende og/eller forudgående akt i relation til den anfægtede afgørelse.— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
--	---	--	--	--